

Tredje søndag efter påske 2026

Salmer: 754, 192, 752, Tak, Gud, 15

Kom, Herre Jesus. Amen.

(2. Mos 3, 1-7, 10-14); ApG 4, 7-12; Joh 14, 1-11

Kære konfirmander!

I en af de historier, jeg har fortalt jer i den tid, I har gået til præst hos mig, har I hørt om Moses, der første gang mødte Gud en dag, han var ude at vogte får langt ude i ørkenen. Han så noget meget mærkeligt, nemlig en tornebusk, der stod i brand, men uden at dens blade blev fortæret af ilden. Det måtte Moses se nærmere på, og at han gjorde det, var han mange gange ved at fortryde, for Gud talte til ham fra tornebusken og sendte ham derfra ud på en livslang mission – nemlig at føre Israels folk ud af slaveriet i Ægypten. For Gud havde hørt israeliternes klageskrig, han havde lagt sig deres lidelser på sinde, sagde han til Moses. Og da Moses

spurgte Gud om, hvem han skulle sige havde sendt ham, svarede Gud ham således: »*Jeg er den, jeg er! (...)*

Sådan skal du sige til israelitterne: Jeg Er har sendt mig til jer.«

Jeg Er var således længe Guds navn, indtil vi lærte ham at kende på en anden måde, sådan som vi hører det i dag: At Gud Fader viser sig i sin søn Jesus Kristus. Det vil sige, at der ingen forskel på ham og hans fader i himlen. Den tornebusk, Moses så brænde, ser vi nu som en tornekrone på Jesu hoved, mens han hænger på sit kors. Og ligesom ilden ikke fik bugt med tornebusken, fik døden ikke bugt med Jesus. Det er meget vigtigt at huske det, for hele biblen er en lang fortælling om Gud og os mennesker, som han skabte, og i den fortælling åbenbares Guds sande væsen lidt efter lidt, indtil han fremstår i herlighed ved at gå i døden for os for at vinde livet tilbage til os. Det kan lyde mærkeligt og uforståeligt, men det er det egentlig ikke.

For hvis vi tænker på et menneskeliv, så er det jo også ganske forunderligt; vi begynder nærmest ud af ingenting, men alt er på forhånd lagt til rette, så vi fødes som hele mennesker med hver vores personlighed, som alle meget hurtigt lærer at sige: »*Jeg er den, jeg er!*« Og vi er den, vi er, hele livet, men livet former os også og forandrer os; vi fødes f.eks. ind i det fællesskab, som en familie er, og de har stor indflydelse på os. Senere kommer der venner og arbejdskolleger, og vi er også en del af et folk, hvis historie, sprog og kultur er med til at påvirke os. Da vi for ikke så længe siden besøgte Roskilde domkirke, stillede jeg jer op i en lang række, så I kunne fornemme, at der kun skal 21 slægtled til for at komme 700 år tilbage i historien, og fordi danskerne har boet i Danmark så længe, så har vi i vore forfædre en navlestreng til historien, som på den måde bliver vores. Vi ved jo godt, at Danmark var meget anderledes for 700 år siden i forhold til nu, men samtidig er der noget, der går igen og forbinder os; landskabet har mange steder set ud for vore forfædre, som det gør for

os. Denne kirke stod også her for 700 år siden, og siden 1736 har der været afholdt konfirmation her. Historien om Gud har således lydt under disse hvælvinger i mange, mange år, og det har været den samme historie, selv om slægterne kom og gik. Vi skal finde os selv i alt dette, og en stor del af livet handler om ikke bare at finde sin egen plads, men også at give plads til andre, så vi kan være her sammen. Så er der medgang og modgang, som man skal lære at leve på og med, men uanset hvor gammel man bliver, så er man på samme tid under forandring og den, man hele tiden har været.

Forskellen på os og Gud er, at han ikke længere forandres efter, at han har vist sig i sin søn, Jesus Kristus. Det er ikke længere et enkelt folks lidelser, der ligger ham på sinde, det os alle, han bekymrer sig for. Vi kan vide, hvem han er, fordi han har fået et navn, vi kan kalde på, og der er kun ham, vi behøver at forholde os til. Det er der en enorm frihed i, måske især for jer, der er på vej ud i voksenlivet. For det kan være

vanskeligt at være ung, man orienterer sig mod andre, man sammenligner sig med andre, man forsøger også nogle gange at være en anden, end den man er. Det har de fleste af os prøvet, og jeg tror også, at de fleste har fundet ud af, at det er en usikker vej at træde ud på. I skal vide, at da I blev døbt, da antog Gud jer som sine egne børn, da sagde han, at I er gode nok præcis, som I er, at der er rum og plads hos ham til jer. Det betyder ikke, at han synes, at alt hvad hans børn gør er fedt, men det er et rigtig godt udgangspunkt, for hos ham kan vi altid vende tilbage og begynde på en frisk. Så når Jesus siger, at han er vejen, så er det vejen til dåben, I altid skal finde, når I går vild og bliver ulykkelige, for dér vil I finde hjem til den milde og kærlige fader, I dengang fik, en fader, som enten giver jer en chance til eller trøster jer i jeres fortvivlelse. Igen skal I nemlig huske, at vi ser faderen, når vi ser Jesus, og hvad gjorde Jesus? Jo, han gav altid en chance til, han trøstede, han helbredte, han vakte døde til live og fortalte skønne historier om sin faders rige. Og så gjorde han noget helt

afgørende – han gik i døden for os og vandt dermed livet tilbage til os, så end ikke døden i længden kan holde på os. Så når I går ad vejen til dåben, d.v.s. husker på, at I er døbt, så går I med Jesus, og han fortæller jer, at I elskede. Men han er også sandheden, og det er han, fordi han fortæller jer, hvordan I skal leve sandt med hinanden, at det, han gør mod jer, skal I gøre mod hinanden. Han er livet, fordi I har livet i ham. Det evige liv.

Der vil komme dage, hvor I synes, at den snak er langt borte, og endda at Gud måske slet ikke findes – enten fordi I ikke mener, I behøver ham, eller fordi I erfarer, han ikke svarer jer, når I kalder. For det gør han ikke altid. Og det er helt naturligt at tænke sådan, for I er mennesker, ikke Gud, og han ved, at det er sådan vi er. Men jeg vil – som det sidste i dag – rette jeres opmærksomhed mod de salmer, I har valgt vi skal synge i dag. De er alle skrevet ud af troen på, at Jesus er det, vi har netop hørt: sandheden, vejen og livet, og at han er

det, fordi han satte sig selv ind på det. Disse salmer rummer både fortvivelse, glæde og jubel, og de fortæller os, at der er en Gud, der svarer, en Gud, der har vist sig for os både som et lille, udsat barn, en forpint mand på et kors, og endelig som dødens betvinger. Og bag det menneske er altså den Gud, der har skabt os og alt det skønne omkring os, og som dagligt skænker os alt, hvad vi behøver – alene af sin uudgrundelige og udtømmelige kærlighed til os. Må han være med jer alle dage, hvor I går og står.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen.